

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20243/2023
15.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Добриле Страјина, Надежде Видић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Милош Пендић из ..., против туженог „Телеком Србија“ а.д. Београд ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3276/22 од 29.12.2022. године, у седници одржаној 15.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3276/22 од 29.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3276/22 од 29.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 2197/22 од 19.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је одредба уговора о коришћењу услуга „ВОХ 4“ (FIXNA+NET 10+MIX XL+TV) број ... од 22.08.2016. године која гласи „У случају раскида овог уговора од стране претплатника или услед раскида од стране „Телеком Србије“ из разлога за које претплатник сноси одговорност, пре истека минималног периода важења уговора, претплатник је обавезан да „Телекому Србија“ исплати накнаду у висини од месечних наканда за „ВОХ“ пакет, дефинисане у спецификацији услуга за „ВОХ“ за минимални период важења за „ВОХ“ пакет за месеце преостале до истека минималног периода важења уговора, а у року назначеном по рачуну“ апсолутно ништава одредба уговора. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3276/22 од 29.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23 – други закон), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву чији је основ утврђења ништавости уговорне одредбе, тако што је оцењено да је тужбени захтев тужиле неоснован.

Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер је оцењено да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или потреба тумачења новог права или неуједначена судска пракса. Одлуке нижестепених судова засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, због чега је одлучено као у ставу првом изреке. Ревидент није уз ревизију приложио другачије одлуке судова које би биле предмет оцене испуњености услова за одлучивање о посебној ревизији. Без утицаја је позивање ревидента на учињену битну повреду одредаба парничног поступка и погрешну примену материјалног права јер ови законски разлози нису разлози за изјављивање посебне ревизије која се може изјавити само због погрешне примене материјалног права у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења тужиле је поднела 03.03.2020. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара, те вредност предмета спора не прелази ревизијски цензус.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**